

Voorwoord

Lieve allemaal,

Maart, een maand die vaak voelt als een overgang. Het licht verandert, de dagen worden langer, de wereld lijkt langzaam weer vooruit te willen. En toch... voor ouders die een kind moeten missen, loopt tijd zelden gelijk met de seizoenen.

In deze editie van Gedeelde Gedachten staan we stil bij een vraag die velen van ons bezighoudt: bestaan er gradaties in verdriet?

Wordt rouw zachter met de jaren, of verandert het alleen van vorm? Is het ene verlies zwaarder dan het andere, of is ieder gemis even groot omdat het uniek is?

In deze editie delen lotgenoten hun gedachten over die nuances. Over het rauwe begin, het stille midden, over hoe verdriet soms zwaar en allesomvattend is en soms juist scherp, kort en onverwacht. Niet om antwoorden te geven, maar om woorden te vinden. Om te erkennen dat alle vormen van rouw bestaansrecht hebben.

We hopen dat dit magazine je even het gevoel geeft niet alleen te zijn. Dat jouw manier van rouwen er mag zijn. Precies zoals die is.

Een warme groet namens de redactie,
Inge, Ellen, Linda, Hetty, Monique en Bettie

Woord van het bestuur.

Lieve lezers van dit mooie magazine,

Een woord van het bestuur bij het eerste exemplaar van 2026 van ons magazine *Gedeelde Gedachten*.

Een magazine dat gaat over gradaties in rouw en verdriet.

Het belooft opnieuw een mooi en zorgvuldig samengesteld magazine te zijn.

Met dank aan onze redactie. Terwijl zij aan dit magazine werkten, zijn er mensen weggegaan en zijn de taken binnen de redactie opnieuw verdeeld. Toch was er ook tijd om dit magazine tot stand te brengen. Petje af. Wij willen de redactie dan ook hartelijk danken en wensen u veel leesplezier.

Lieve groet namens het bestuur
José, Ellen, Inge en Ellen

Beschuit met muisjes

Alle bengels die binnen LE geboren zijn in de maanden december, januari en februari.

In de afgelopen maanden heeft een aantal van onze leden een zwangerschap voldragen en een kindje in zijn/ haar armen mogen sluiten. Wij wensen hen en hun familie veel liefde en geluk toe met deze bengeltjes. Helaas hebben ook in deze zelfde maanden wederom leden een droom uiteen zien spatten. Zij konden hun kindje niet, of slechts heel kort, in hun armen houden. Onze harten zijn ook bij deze orders.

18 januari 2026, een tweeling, [Joris en Pepijn](#), zonen van Maartje

Even voorstellen

Hallo allemaal,

Ik ben Bettie Tijsterman, getrouwd met Nico en moeder van vier kinderen. Onze oudste is stil geboren in 1971. Ik heb nog gevraagd wat het was, maar in die tijd ging dat anders. Ze zeiden: "Wat heeft het voor zin om dat te weten?" Toch heb ik altijd het gevoel gehad dat het een jongetje was.

Dit kindje is 's nachts geboren. Ik heb nog wel gezien dat de verpleegkundige het in haar handpalm had liggen. Later zag ik een foto van een kindje dat ook in een handpalm lag. Die foto heb ik in een lijstje gedaan samen met het gedichtje dat ik ooit zelf gemaakt heb.

Een jaar later is onze zoon geboren. Hij is 's middags op hetzelfde tijdstip geboren als waarop ons eerste kindje 's nachts is geboren. Wij hebben hierna nog twee dochters gekregen en ook acht kleinkinderen.

In 2017 hoorde ik over Lieve Engeltjes. Toen kwam ik er ook achter dat je in een academisch ziekenhuis je dossier kan opvragen. Dat bewaren ze daar schijnbaar heel lang. Waar ik nog altijd moeite mee had was dat ik na 5 dagen in het ziekenhuis het kindje achter moest laten. Ik droomde ook vaak dat ik het niet meer bij mij droeg en dat ik het kindje ook niet meer terug kon vinden. Het is raar maar waar, maar sinds ik het dossier thuis heb is die droom ook nooit meer terug gekomen.

Ik lees ook in andermans verhalen bij Lieve Engeltjes dat er heel vaak en lang verdriet is. En dat er ook onbegrip is. Mensen die dit zelf niet meegemaakt hebben snappen dit ook vaak niet, maar verdriet mag je gewoon toelaten. In de loop der jaren is er wel meer aandacht gekomen voor stilgeboren kindjes, dat is fijn.

In ons dorp, Oud Zevenaar, staat op het kerkhof een heel mooi monument met een mooi gedicht voor stilgeboren kindjes. Het valt meteen op als je er naartoe loopt. Dat vind ik mooi.

Dan nog even wat over mijzelf: ik wandel en fiets graag, ik ben creatief en kijk wat er verder op mijn pad komt. Ik heb tot mijn 70ste in de kinderopvang gewerkt als gastouder. Ik kom zelf uit een grote familie. Wij zijn als familie ook aardig actief.

Ik wil graag iets voor Lieve Engeltjes betekenen.

Groetjes Bettie, moeder van sterretje*

Verdriet laat zich niet meten

Door Linda, mama van Sven*

Nadat mijn zoontje net was overleden, was er over het algemeen veel begrip. Mensen leefden mee, er werd van alle kanten voedsel gebracht en de andere kinderen werden opgevangen. We ontvingen steun van veel mensen. Het voelde als een warme deken in die verschrikkelijke periode.

Toch waren er ook mensen die vonden dat het erger had kunnen zijn, zij zeiden onder andere: "Je hebt geluk dat het een tweeling was, nu heb je gewoon nog steeds een baby om voor te zorgen". Hoewel dit vast niet kwaad bedoeld was, voelde het alsof mijn verdriet er minder mocht zijn. Er zijn ook mensen die hun eerste en enige kind verliezen en zij hebben dan na het verlies geen baby meer om voor te zorgen. Dat is evengoed vreselijk. Net zoals het vreselijk was om mijn zoontje te verliezen. Want zoals het thema van dit magazine ook al aangeeft, er zijn geen gradaties in rouw. Verdriet, rouw en verlies zijn niet meetbaar. Ieder verlies doet de wereld van degene die het verlies te verduren krijgt stil staan. Wanneer het gaat om het verlies van een kind, houdt een eens zo verwachte en gewenste toekomst samen op te bestaan. Nooit zullen de mijlpalen gevierd kunnen worden waar zo naar werd uitgekeken. Wanneer het gaat om verlies van een kind terwijl er nog een kind in het gezin is, of zoals in mijn geval een tweelingzusje, dan verlies je evengoed je toekomst met het overleden kindje. Andere kinderen zijn geen compensatie die het verlies minder erg of juist erger maken.

Ik denk dat veel lotgenoten het wel zullen herkennen dat er in onze samenleving moeilijk kan worden omgegaan met verlies en rouw. Mensen proberen het verdriet weg te nemen maar het verlies van een kind is zo iets groots, het is er en hoe hard iedereen ook zou willen dat het er niet is, het is helaas onderdeel van het leven van sommigen van ons. Omdat veel mensen niet goed weten hoe zij er mee om moeten gaan, lijken zij het lijden te willen verkleinen door goedbedoelde adviezen om maar zo snel mogelijk 'weer door' te gaan, terwijl veel ouders juist erkenning willen voor de situatie waar zij in zitten precies zoals die is. Niet door vergelijkingen te horen dat het altijd nog erger kon zijn of dat het juist nog erger is als dat van een ander. Want verdriet, rouw en verlies zijn niet te meten. Het is iets wat voor een ieder anders is, wat zo persoonlijk is en wat vooral ook gewoon nooit met elkaar zou moeten worden vergeleken. Ieder mens krijgt in het leven met verlies te maken, hoe graag wij allemaal ook zouden willen dat dit niet zo is. Het verlies van een kind draag je je hele leven mee, hoe iemand daar mee om gaat is zo persoonlijk en er is hierin geen goed of fout. Geen erger of minder erg. Geen tijdsverloop dat alles wegneemt. Het wordt verweven in je leven. Het vergelijken van rouw, het op een meetlat leggen van de ernst van een verlies, het lijkt soms een automatisme, maar doet geen recht aan de persoonlijke ervaring van iemand. Verdriet laat zich niet meten.

Verdriet is geen wedstrijd

Door Inge, mama van Kevin*

Vaak hoor ik mensen zeggen: *“Het ergste wat je kan overkomen is je kind verliezen.”*

Ik zeg dan weleens: *“Oké, fijn om te weten, dan heb ik het ergste al gehad.”* Persoonlijk denk ik daar anders over.

Een kind verliezen voelt voor veel mensen als het ultieme ondenkbare. En ik begrijp waar dat idee vandaan komt. Het past niet in de ‘normale’ volgorde van het leven. Je hoort eerst je opa en oma te verliezen, daarna je ouders en pas veel later ben je zelf aan de beurt. Bij oudere mensen die overlijden is er vaak meer berusting, meer vrede. Maar dat betekent nog niet dat het verdriet minder is, of erger, of zwaarder te wegen dan ander verlies.

Iemand die zijn of haar partner verliest, ervaart naar mijn idee net zo goed intens verdriet. Ik heb collega's meegemaakt die dit van dichtbij kennen. De één verloor haar man na een ziekbed, de ander haar zoon, plotseling, door een motorongeluk. De collega die haar man verloor, zei tegen de ander: *“Wat jij hebt meegemaakt is veel erger. Je kind verliezen... dat zou ik niet aankunnen.”*

Waarop de ander antwoordde: *“Ik snap wat je zegt. Maar als ik thuiskom met mijn verdriet, is daar mijn man. Jij komt thuis in een leeg huis.”*

Voor beide perspectieven valt iets te zeggen. En juist dát laat zien hoe ingewikkeld verdriet is. Voor mij is het duidelijk: verdriet is verdriet, ongeacht de reden. Wie zijn wij om te bepalen welk verdriet erger is?

Misschien is het verschil niet zozeer de zwaarte, maar de duur. Neem mensen die alles zijn kwijtgeraakt bij een brand, zoals recent bij de explosie in Utrecht. Ze leven nog, zijn niet gewond, maar zijn alles kwijt: hun huis, hun spullen, hun herinneringen. Dat verdriet is intens. In het begin misschien net zo allesoverheersend als het verdriet van iemand die een ouder, partner of kind verliest. Alleen zal hun rouw waarschijnlijk minder lang aanhouden.

Een collega van mij, van een andere locatie, heeft in november 2024 bij een explosie aan haar huis haar onderbeen verloren. De explosie was niet voor hen bedoeld en de rechtszaak loopt nog. Eén moment, één klap, en een heel gezin werd getroffen. Mijn collega lichamenlijk én geestelijk, maar haar gezin net zo goed. Zij hebben ineens een vrouw en moeder voor wie niet meer alles vanzelfsprekend is. Ik zou nooit durven zeggen dat dit verdriet minder erg is dan het verlies van een kind. Voor mij persoonlijk lijkt dit een van de heftigste vormen van verdriet: leven met een blijvend verlies, elke dag opnieuw geconfronteerd worden met wat nooit meer terugkomt, terwijl het leven wel doorgaat.

Verdriet is niet meetbaar. Het is geen rekensom en geen competitie. Het is een emotie, een gevoel. Is het belangrijk dat we bepalen welk verdriet ‘erger’ is? Ik vind van niet. Niemand kiest ervoor om verdrietig te zijn. Hoe iemand met verdriet omgaat, wordt bepaald door de oorzaak, maar net zo goed door iemands persoonlijkheid, veerkracht en levensgeschiedenis.

Vaak hoor je mensen zeggen: *“Als ik mijn kind zou verliezen, zou ik dat nooit kunnen verwerken.”*

Als ervaringsdeskundige weet ik dat je dit verdriet kunt overleven. Dat betekent niet dat het makkelijk is. Absoluut niet. Maar het is ook niet onmogelijk. Het leven heeft, zelfs na de zwartste dagen, altijd weer iets moois in petto.

Ik verloor mijn zoontje 22 jaar geleden, door verkeerd handelen van een gynaecoloog tijdens de bevalling. Een onnodige dood. Mijn leven stond stil. Toch is het mij gelukt om die gynaecoloog te vergeven. Natuurlijk vraag ik me weleens af hoe mijn leven eruit had gezien als alles die dag goed was gegaan. Maar mijn leven nu is ook mooi. Er mist voor altijd iemand, dat zal nooit verdwijnen en toch ben ik gelukkig met het leven dat ik nu heb.

Wat vooral veranderd is, is mijn kijk op materiële dingen. Waar anderen verdriet of frustratie kunnen hebben als iets kapotgaat of een televisie het begeeft, stap ik daar makkelijk overheen. In 99 van de 100 gevallen is het vervangbaar. Dat maakt me harder, misschien. Maar het maakt me ook milder naar het verdriet van anderen. Ik kan luisteren zonder oordeel, zonder te vergelijken, zonder te bepalen wat erger is.

Naar mijn mening zijn er geen gradaties in verdriet, rouw is rouw.

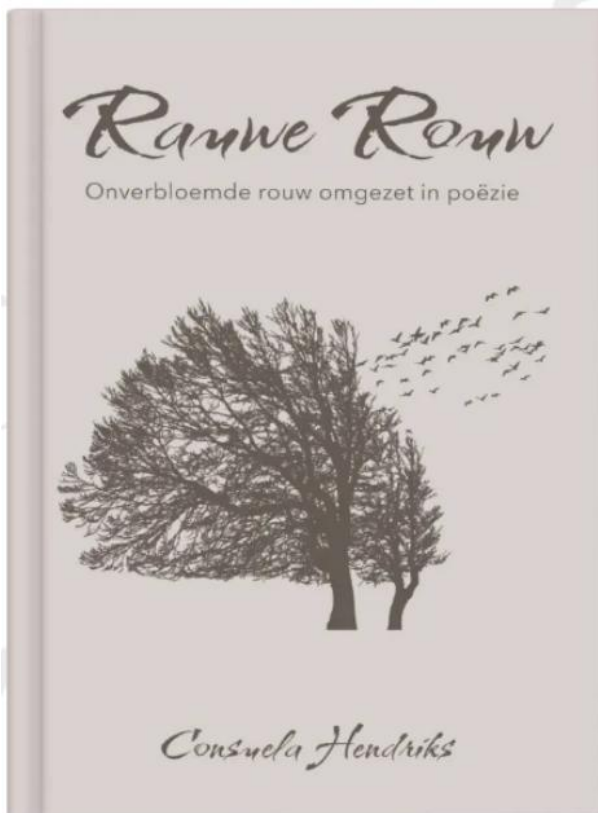
Beurs Ede 26 januari 2026

Op maandag 26 januari 2026 stond ik op de beurs in Ede, Scem. Dit was op het symposium 'Zorg rond de pasgeborene'. Ik heb hier veel gesprekken gehad en veel folders uitgedeeld. Kortom, ik heb hier Lieve Engeltjes weer onder de aandacht gebracht. Ook zijn er mensen langsgekomen die werkzaam zijn in ziekenhuizen, zij stelden vragen en wilden weten of ze folders van ons mochten hebben. Wij zijn in deze ziekenhuizen al bekend en deze mensen maken tasjes/ koffertjes voor ouders waarvan een kind in hun ziekenhuis overleden is. Al met al was het weer een mooie dag.

Liefs Hetty Klomp

Boek Rauwe Rouw

VOOR WIE

Voor wie mist.
Voor wie herkent.
Voor wie houdt, verloor, vasthoudt of los moet laten.
Voor wie weet dat liefde niet ophoudt, ook al stopt het leven.
Voor wie wil voelen wat vaak onuitgesproken blijft.

- ★ Ouders die een kind verloren hebben.
- ★ Grootouders, broers, zussen, vrienden.
- ★ Iedereen die rouwt.
- ★ Iedereen die een ander wil steunen in rouw.
- ★ Rouwbegeleiders, kraamverzorgenden, therapeuten, verloskundigen.

Rauwe Rouw

Rouw is niet netjes. Het is niet afgerond, niet controleerbaar, niet iets waar je 'doorheen' gaat om het achter je te laten. Rouw is rauw; het schroeit, schraapt, en eechoot in de leegte die achterblijft waar ooit aanwezigheid was.

In de intieme dichtbundel **Rauwe Rouw** neemt Consuela je mee in de ongefilterde werkelijkheid van verlies. Na het overlijden van haar dochter, kort voor haar eerste verjaardag, vond ze in woorden een anker. Niet om het verdriet kleiner te maken, maar om het bestaansrecht te geven.

Rauwe Rouw is een eerlijke verkenning van liefde die blijft verbinden, zelfs voorbij de grenzen van het leven. De gedichten zijn zowel breekbaar als krachtig, vervuld van verlangen en gemis en doordrongen van de poging vast te houden wat niet meer tastbaar is. Met rauwe eerlijkheid en trefzekere taal vangt ze de complexiteit van rouw en liefde en geeft ze woorden aan wat vaak onzegbaar blijft.

Voor wie rouwt,
voor wie rouw vreest,
voor wie simpelweg wil voelen wat vaak onuitgesproken blijft.

Het boek is te bestellen bij [Bol.com](https://www.bol.com)

Interview met Monique Plaisier

Door Inge mama van Kevin*

'Van Aardemens tot Lichtwezen'

In gesprek met Monique Plaisier over verlies, liefde en leven vanuit het hart

Wanneer je Monique Plaisier ontmoet, voel je meteen haar rust. Haar woorden zijn zorgvuldig gekozen, maar komen niet uit haar hoofd, ze komen uit haar hart. Sinds het overlijden van haar zestienjarige zoon Robert-Jan in 2008 is haar leven ingrijpend veranderd. Wat volgde was een diep rouwproces, een innerlijke transformatie en uiteindelijk de geboorte van haar boek *Van Aardemens tot Lichtwezen*.

We spraken met haar over verlies, zielsverbinding, moederschap en de kracht van overgave.

"Mijn naam is niet wie ik ben"

"Wie ben jij?" herhaalt Monique glimlachend wanneer deze vraag wordt gesteld. "Dat vind ik altijd zo'n grote vraag. Mijn naam is niet wie ik ben."

Ze omschrijft zichzelf als een vrouw van 63 die enorm veel waarde hecht aan eerlijkheid, openheid en oprechtheid. "Ik wil echt verbinden met mensen, van hart tot hart. Dat is voor mij essentieel."

Tegenwoordig leeft ze sterk vanuit haar gevoel. "Als iets niet goed voelt, doe ik het niet. En als het wél goed voelt, dan volg ik dat. Natuurlijk is er ook ratio, je kunt niet alleen maar op gevoel leven. Maar het heeft lang geduurd voordat hoofd en hart bij mij in balans waren."

Dat evenwicht kwam niet vanzelf.

Een leven vóór en ná 2008

Het overlijden van haar zoon Robert-Jan in oktober 2008 markeert een duidelijke scheidslijn in haar leven.

"Er is een vóór en een ná," zegt ze. "Daarvoor leefde ik vooral vanuit mijn hoofd. Ik had een damesmodezaak met zes personeelsleden en zat tegen een burn-out aan. Ik was gevoelig, maar ik leefde niet vanuit mijn hart."

Het verlies van haar zoon veranderde alles.

"Het overlijden van Robert-Jan heeft ervoor gezorgd dat ik vanuit mijn hoofd in mijn hart werd gegooid. Op zo'n moment kun je niet anders dan voelen. En dan ga je je afvragen: waarom voel ik eigenlijk zo weinig? Waarom zit ik zo in mijn hoofd? Wat zit daaronder?"

Het werd het begin van een intens proces van zelfonderzoek.

Wie was Robert-Jan?

Wanneer Monique over haar zoon spreekt, verzacht haar stem.

"Hij is zo'n essentieel onderdeel van ons leven. Nog steeds. Ik ervaar hem dichtbij, zijn ziel, zijn aanwezigheid. Vanuit mijn hart voel ik me met hem verbonden."

Robert-Jan was zestien jaar toen hij overleed. Als baby was hij rustig en meegaand. "Hij nam weinig ruimte in en paste zich gemakkelijk aan." Ook op latere leeftijd bleef hij een zachte, gevoelige jongen. "Hij gaf puur om het geven. Niet om er iets voor terug te krijgen. Hij was gewoon een mooi mens."

Zijn overlijden had een enorme impact, niet alleen op het gezin maar ook op zijn omgeving. "Door wie hij was, zijn zachtheid, zijn liefdevolle aanwezigheid, liet hij een grote leegte achter."

Schrijven als heling

Na zijn overlijden begon Monique te schrijven. Wat begon als een manier om gevoelens te ordenen, groeide uit tot haar boek *Van Aardemens tot Lichtwezen*.

“Schrijven heeft mij enorm geholpen. Door woorden te geven aan wat ik voelde, begon ik mezelf beter te begrijpen. Dingen werden helder op papier.”

Het schrijfproces was niet alleen emotioneel, maar ook praktisch een uitdaging. Ze volgde cursussen, leerde het uitgeefproces kennen en moest haar angsten onder ogen zien. “Ik had geen ervaring. Maar een boek uitgeven voelde als een belofte aan Robert-Jan en aan mezelf.”

Ze spreekt zelfs van een zielsmissie. “Er zat geen twijfel. Het boek móést er komen.”

Van Aardemens tot Lichtwezen

De titel van haar boek kent een dubbele betekenis.

“Robert-Jan was een ademend mens op aarde en is nu, in mijn beleving, een lichtwezen, een ziel. Maar de titel gaat ook over mij. Over mijn eigen transformatie.”

Voor Monique betekent het leven als ‘lichtwezen’ leven vanuit liefde, vanuit verbinding met je hart. “De ingang naar je ziel is je hart. Als je verbonden bent met jezelf, ben je automatisch verbonden met die grotere bron van liefde.”

Grenzen stellen en loslaten

Het verlies bracht radicale veranderingen met zich mee. Monique nam afscheid van haar winkel, van relaties die niet meer pasten en van situaties die haar energie kostten.

“Grenzen stellen is een vorm van zelfliefde. Als iets of iemand niet meer matcht, mag je loslaten.”

Zelfs het faillissement van haar zaak was uiteindelijk een bewuste keuze. “Het paste niet meer bij wie ik was geworden.”

Wat biedt troost?

Op de vraag wat haar de meeste troost heeft geboden, blijft ze even stil.

“Troost is zo breed. Natuurlijk de mensen om je heen, familie, vrienden die er zijn. Die heb je nodig, totdat je zelf weer kunt staan en functioneren.”

Kleine dingen bleken soms het krachtigst: een warm kopje thee, de hond die haar letterlijk vooruit trok tijdens wandelingen, knuffels, de natuur.

“Zo’n kopje thee kon ik ineens zó intens voelen. Alsof ik van binnen zo koud was geworden en het mij letterlijk opwarmde.”

Advies aan andere ouders

Wat zou ze andere ouders willen meegeven die een kind verliezen?

“Blijf communiceren. Blijf zeggen wat er in je omgaat, ook als je het zelf nog niet helder hebt. En ga schrijven. Het hoeft niet mooi te zijn. Het opent je hart.”

Ook binnen het gezin werd open communicatie essentieel. “Niet altijd konden we elkaar vinden of troosten, maar we bleven praten. Eerlijk, open, respectvol.”

Ze benadrukt het belang van een veilige plek. “Dat kan een klein hoekje in huis zijn. Een plek waar je mag huilen, waar je mag voelen.” En misschien wel het belangrijkste: durf stil te staan. “Ga in die rauwe pijn zitten. Neem daar tijd voor. Loop er niet van weg.”

Overgave als grootste les

De moeilijkste les in haar proces? Volledige overgave.

“We hebben geen grip op het leven. En toch willen we die steeds weer pakken. Overgave is eng. Het betekent vertrouwen zonder zekerheid.”

Ze erkent dat het een blijvend leerproces is. “Je blijft mens. Maar ik heb wel geleerd minder te trekken en te duwen.”

De reacties op het boek

De reacties op haar boek zijn overwegend warm en liefdevol. Eén reactie raakte haar in het bijzonder: iemand die zichzelf niet gelovig noemt, maar tóch iets voelde bij het verhaal.

“Dat vond ik misschien wel het mooiste compliment. Dat het iets raakt, ook als je niets hebt met spiritualiteit.”

Negatieve reacties heeft ze nauwelijks ontvangen. “En als het niet resoneert, dan is dat ook goed. Niet ieder boek is voor iedereen, op elk moment.”

Een voortdurende transformatie

Inmiddels werkt Monique aan de vervolgdelen van haar trilogie. Ze spreekt over drie fases: diepgang en rouw, bevrijding van de ziel en uiteindelijk opbouw en belichaming.

“Het is één grote transformatie geweest. En die is nog niet klaar.”

Wat ze hoopt? Dat haar verhaal mensen mag raken en ondersteunen. “Er wordt zoveel geschreven. Het aanbod is groot. Maar als het één hart opent, dan is het al waardevol.”

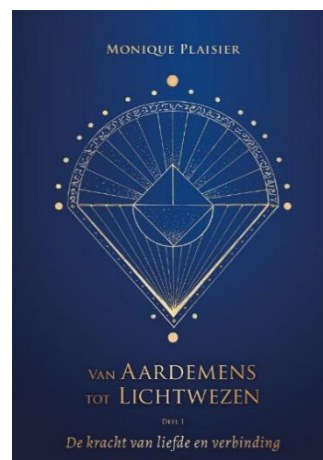
Tot slot

Aan mensen die zelf een boek willen schrijven, heeft ze een eenvoudige boodschap:

“Gewoon doen. Als het écht een diep verlangen is, geef het ruimte. Denk in mogelijkheden, niet in beperkingen.”

Wanneer het gesprek afrondt, kijkt ze dankbaar terug. “Ik vond de vragen mooi. Ze zetten me aan tot naar binnen keren. Dat is altijd waardevol.”

In alles wat Monique deelt, klinkt één constante door: leven vanuit liefde. Vanuit verbinding. Vanuit het hart. En misschien is dát wel de kern van haar reis, van aardemens tot lichtwezen.

Wil je meer te weten komen over Monique of wil je het boek aanschaffen kijk dan op www.moniqueplaisier.com.

Rouw in gradaties

Er zitten gradaties in rouw en in verdriet,
hoe ze zullen gaan verlopen,
dat weet je van tevoren -gelukkig- echter niet.

Of je het hebt over het eerste of bijna het 10e jaar,
daar zit zeker wel verschil in,
dat is zelfs bijna niet te vergelijken met elkaar.

Alle eerste keren, tjonge jonge wat deed dat toch een pijn!
Het zou denk ik ook niet eens kunnen,
dat álle daarop volgende jaren zoals die allereerste zouden zijn!?

Helemaal over zal het echter nooit meer gaan,
daarvoor is het gemis en het verdriet te groot,
ook al zul je daar niet dagelijks meer bij stilstaan.

Die gradaties gaan je hele verdere leven met je mee,
omdat het verdriet om je kind je soms zomaar kan overvallen!
Dat kan nog na 34 jaar of 27 of 15,11,8 of 2.

Dat kan komen door een liedje, het onverwacht horen van zijn/ haar naam of een geur,
maar altijd als je het 't minst verwacht.
En dan vliegt hij weer open, die spreekwoordelijke deur.

Het doet er ook niet toe wanneer je je kind verloor,
lotgenoten delen zoiets intens samen,
daar staat geen minimum of maximum voor.

In de baarmoeder overleden of op latere leeftijd,
een ouder hoort simpelweg een kind niet te overleven,
dat is met alle natuurwetten in strijd!

Toch leven wij allemaal met ditzelfde verdriet,
en dan doet het hoe, wanneer en waarom er niet toe,
daarin zit die gradatie niet.

Monique Minneboo, mama van Murphy, Mabel* en Muraya

Sponsors

Dit magazine is mede mogelijk gemaakt door:

